

ко Господу“ и „Помилуй насъ Господи“. Освенъ това — разработки на руски, полски, испански и др. народни пѣсни за хоръ.

Архивъ фюръ Музиквисеншафтъ — Archiv für Musikwissenschaft, списание, издавано отъ Княжеския институтъ за музикално-научни изследвания въ Бюкебургъ отъ 1918, съ директоръ проф. Карлъ Аугустъ Рау, а редактори: Максъ Зайфертъ, Максъ Шнайдеръ и Иоханесъ Волфъ — издание на Брайтопфъ и Хертелъ въ Лайпцигъ. Списанието излиза 3 пжти годишно, и помѣства много ценни студии и статии изъ областта на музикологията и музикалното изследване.

Асай, ит. Assai — твърде, доста, много — *allegro assai* = твърде бързо, *largo assai* = много бавно.

Асимфони, гр. Asymphonie — неблагоприятно звучие.

Асмайеръ Игнацъ — Assmayer Ignaz, — плодовитъ църковенъ компонистъ, род. 11 февр. 1789 въ Салцбургъ, умр. 31 авг. 1862 въ Виена, ученикъ на Михаилъ Хайднъ и по-късно на Айблеръ, следъ това, капелмайсторъ и органистъ при разни църкви въ Виена. Творби: нѣколко симфонии, литургии, химни, 2 Реквиема, Те думъ, градуали, офертории и ораториите „Саулъ и Давидъ“ и „Сауловата смъртъ“.

Асолуто, ит. Assolutо — несвързано, свободно. Въ старата италианска опера А. означава заемащитъ първитъ роли пѣвци. Напр. *prima donna assoluta* — единствената, първата пѣвица въ своето амплуа.

Ассонанцъ, ит. Assonanz, фр. Assonance — еднаквост на тона, равност на вокалитъ.

Асоръ, евр. — древноеврейски струненъ инструментъ.

Асосра, евр. — древноеврейски духовъ инструментъ.

Аспираре, ит. Aspirare, фр. Aspiration — при пѣненето означава: 1) привличане на въздуха въ гърдитъ (вдъхване); 2) безпогрѣшно вмѣкване на буквата х между отдѣлнитъ гласни на една дума въ църковното пѣние.

Аспирасионъ, фр. Aspiration — видъ форшлагъ (аподжатура), срещащъ се въ старитъ майстори, (Куперенъ Марпюръ и др.), като остръ акцентъ, съ цель да се отдѣли подготвената отъ форшлага нота.

Асторга, Емануеле — Astorga, Emanuele, значителенъ църковенъ компонистъ, род. 11 дек. 1681 въ Палермо, умр. 21 авг. 1736 въ Чехия; — единъ авантюристъ, чийто животъ е билъ пълненъ съ загадки. Обиколилъ цѣла западна Европа, А. е билъ, ту дипломатъ, ту пѣвецъ — за да свърши най-после живота си въ единъ манастиръ около Прага. Не е известно при кого е училъ този високоталантливъ човѣкъ, но оригиналността на негово творчество, изразено главно въ църковната му музика, го нарежта между най-даровититъ. Отъ множеството негови творения, печатани сж: 12 кантати, дуети, една опера и др., славата на А. се основава обаче, на прелестната негова „Стабатъ Матеръ“ и недовършения му „Реквиемъ“.

А суо арбитрио, ит. A suo arbitrio, a suo ben placito, по-собственъ вкусъ и разбиране.

Атака, ит. Attacca — дума, която се поставя въ края на една частъ отъ композицията и показва, че трѣбва веднага да се пристъпи къмъ следващата.

Атако, ит. Attacco — третиранитъ имитационно мотивъ въ едно контрапунктично развитие, кжса тема за fuga.

Атанасиу, Жанъ — Athanasiu, Jean, ромънски баритонъ, род. 1885 въ Букурещъ, кждето свършва консерватория при Аурелъ, Елияде, а училъ сжщо и при Видаль и Баваньоли въ Милано. А. е основателъ на ромънската опера въ Букурещъ, на която и до сега е пръвъ драматиченъ баритонъ. Пѣлъ като гостъ въ оперитъ въ Милано, Берлинъ, Буда-пеща, Римъ, Неаполъ и др. Изпълнявалъ много партии въ оперитъ на Верди, Гуно, Понкиели, Майерберъ, Пучини, Русини, Чайковски, Мусоргски, Бородинъ, Вагнеръ, и създалъ баритоновитъ партии въ ромънскитъ оригинални опери. Концертиралъ въ Австрия, Германия, Италия и Франция, разкривайки мощния си гласъ, чрезъ единъ богатъ репертуаръ.

Атанасовъ, Георги — наричанъ „Маестро“ — най-значителния български оперенъ компонистъ, род. 6 май 1881 въ Пловдивъ, умр. 1/ноемв. 1931 въ „Вила де ла розе“ въ Фазано делъ Гарда, на езерото Гарда